

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/133/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4118206230
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Polyáková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4118206230.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Polyákovovej a sudkýň JUDr. Dagmar Podhorcovej a JUDr. Ingrid Doležajovej, v právnej veci žalobcu: Blackside, a.s., so sídlom Bratislava, Plynárska 7/A, IČO: 48 191 515, zastúpený: AK Herceg, s.r.o., so sídlom Bratislava, Košická 56, proti žalovaným: 1. V. O., nar. XX. XX. XXXX, bytom Z., F. XXX/XX, zastúpená JUDr. Ivanou Kochanskou, advokátkou so sídlom Nitra, Farská 33, 2. P. O., nar. XX. XX. XXXX, bytom Z., F. XXX/XX, t. č. Y. o zaplatenie 43236,80 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalovaných v 1. a v 2. rade proti rozsudku Okresného súdu Nitra z 10. mája 2019 č. k. 19Csp/58/2018-255, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v časti trov konania potvrdzuje.

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie prvou výrokovou vetou konanie v časti žalovanej sumy 17185,42 eura a v časti úrokov z omeškania zo sumy 17185,42 eura vo výške 5 % p. a. od 19. 12. 2018 do zaplatenia zastavil. Druhou výrokovou vetou uložil žalovanej v 1. rade a žalovanému v 2. rade (ďalej len „žalovaní“) povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu vo výške 24680,18 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % p. a. zo sumy 41865,60 eura od 27. 05. 2015 do 18. 12. 2018; a s úrokom z omeškania vo výške 5 % p. a. zo sumy 24680,18 eura od 19. 12. 2018 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Treťou výrokovou vetou žalobu vo zvyšnej časti zamietol. O trovách konania rozhodol štvrtou výrokovou vetou tak, že žalobcovi priznal voči žalovaným nárok na náhradu trov konania v rozsahu 93,66 %.

2. V úvode odôvodnenia uviedol, že žalobca sa domáhal od žalovaných zaplatenia sumy 43236,80 eura, úroku z omeškania vo výške 5% p. a. zo sumy 43236,80 eura od 27. 05. 2015 do zaplatenia a náhrady trov konania a trov právneho zastupovania. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 04. 03. 2011 bola medzi právnym predchodcom žalobcu Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalovanými v zmysle § 497 a nasl. zákona č. 513/1991 Zb. uzatvorená Zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX ďalej len („zmluva o úvere“), na základe ktorej poskytla Slovenská sporiteľňa žalovaným splátkový úver vo výške 45000 eur. Žalovaní sa zaviazali splácať poskytnutý úver mesačnými splátkami od prvého čerpania do 30. 04. 2011 vo výške 179,37 eura k poslednému dňu kalendárneho mesiaca a od 20. 05. 2011 vo výške 246,49 eura k 20. dňu kalendárneho mesiaca, počnúc dňom 20. 05. 2011. Žalovaní pohľadávku riadne a včas neuhradili, pričom listom zo dňa 02. 03. 2015 Slovenská sporiteľňa zaslala poslednú výzvu na zaplatenie omeškaných splátok. Listom zo dňa 27. 05. 2015 bolo žalovaným oznámené Vyhlásenie o mimoriadnej splatnosti 26. 05. 2015 a žalovaní boli vyzvaní na zaplatenie dlžnej sumy vo výške 46640,23 eura. Zmluvou č. XXXX/XXXX/CE o postúpení pohľadávok zo dňa 21. 10. 2016 Slovenská

sporiteľňa postúpila pohľadávku z Úverovej zmluvy voči žalovaným spoločnosti Blackside, a.s. ako novému veriteľovi. Postúpenie pohľadávky bolo žalovaným v 1. a 2. rade oznámené listom Slovenskej sporiteľne zo dňa 07. 11. 2016 a celková výška postúpenej pohľadávky vyčíslená ku dňu 19. 10. 2016 bola v sume 52642,14 eura.

3. Dôvodil, že dňa 14. 01. 2019 a 21. 01. 2019 mu boli súdu doručené podania žalobcu, ktorými zobral žalobu čiastočne späť, konkrétne v sume 17185,42 eura a úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 17185,42 eura od 19. 12. 2018 do zaplatenia a žiadal v tejto časti konanie zastaviť. Späťvzatie žalobcu odôvodnil tým, že nehnuteľnosť, ktorá zabezpečovala žalovanú pohľadávku, bola speňažená v dražbe, pričom dňa 18. 12. 2018 bol na účet žalobcu poukázaný výťažok z dražby vo výške 17185,42 eura. S ohľadom na uvedené v tejto časti konanie zastavil s poukazom na ust. § 145 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Uviedol, že žalovaný v 2. rade, na rozdiel od žalovanej v 1. rade, síce nesúhlasil s čiastočným späťvzatím žaloby, ale neuviedol vážne dôvody, na ktoré by mohol prihliadnuť. Namietal výšku ohodnotenia nehnuteľnosti v rámci dražobného procesu a výšku speňaženia nehnuteľnosti, uvedené však nepovažoval za taký dôvod, ktorý by bránil zastaveniu konania, pretože súčasne nepreukázal, že by v rámci dražobného konania podnikol nejaké právne kroky proti výške ohodnotenia nehnuteľnosti, prípadne, že by napadol samotnú dražbu nielen v rámci nesúhlasu s čiastočným späťvzatím, ale ani do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania.

4. Rozhodnutie vo vyhovujúcej časti právne oprel o ust. § 290, § 295 CSP; § 52 ods. 1 - 4, § 53 ods. 1 - 3, 5 - 6, 9 - 10, § 54 ods. 1 a 2, § 100 ods. 1 a 2, § 101 ods. 1, § 103, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník účinného v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „OZ“); čl. 3 ods. 1 a 2, čl. 5, čl. 6 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach spotrebiteľských úveroch; § 1 ods. 1, 3 písm. a), b), d) a e) Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“); § 517 ods. 1 a 2, § 369, § 497, § 499, § 502 ods. 1, § 506 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov účinného v čase uzatvorenia zmluvy o úvere (ďalej len „ObZ“); § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia OZ účinného ku dňu 15. 11. 2016 (ďalej len „nariadenie“). Vykonaným dokazovaním zistil, že právny predchodca žalobcu a žalovaní uzatvorili zmluvu o úvere, ktorej predmetom bolo financovanie nehnuteľnosti, pričom pohľadávka zo zmluvy o úvere bola zabezpečená záložným právom k nehnuteľnosti. Vzťah medzi stranami sporu posúdil ako spotrebiteľský, pretože žalovaní vystupovali v predmetnom zmluvnom vzťahu ako fyzické osoby - nepodnikatelia, pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Právny predchodca žalobcu je bankou, vystupoval nepochybne v zmluvnom vzťahu so žalovanými ako podnikateľ poskytujúci klientom spotrebiteľské úvery v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti - dodávateľ. V konaní mal preukázané, že žalovaným bol poskytnutý úver vo výške 45000 eur, ktorý sa zaviazali splácať v mesačných splátkach vo výške 246,49 eura. Zároveň mal preukázané, že sa dostali do omeškania so splácaním úveru, keď posledná úhrada bola z ich strany uskutočnená dňa 20. 02. 2014 vo výške 8,87 eura, v dôsledku čoho právny predchodca žalobcu vyzval žalovaných na úhradu dlžnej sumy a následne vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 26. 05. 2015, pričom vyčíslil výšku pohľadávky na sumu 46640,23 eura. Po tom, ako bola pohľadávka postúpená na žalobcu, bola istina pohľadávky vyčíslená na sumu 43236,80 eura, ktorú si žalobca uplatňoval v tomto konaní (žalobca si neuplatňoval úrok vo výške 3202,96 eura, zmluvné úroky z omeškania vo výške 125,47 eura, zákonné úroky z omeškania vo výške 6001,91 eura a poplatky vo výške 75 eur, vyčíslené ku dňu postúpenia pohľadávky). Keďže žalovaní nepopreli poskytnutie úveru, túto skutočnosť považoval za nespornú. Namietanú solidárnosť záväzku žalovanou v 1. rade v dôsledku zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov (žalovaných) vyhodnotil ako neopodstatnenú, dôvodiac, že rozsudok, ktorým dôjde k vyporiadaniu BSM nie je záväzný voči tretím osobám a nemá vplyv na zmenu v osobe dlžníka. Vysvetlil, že ak by aj určil, že určitý dlh je povinný splatiť jeden z bývalých manželov, takéto rozhodnutie nemá žiadne účinky voči veriteľovi, ktorý sa môže rozhodnúť voči ktorému z dlžníkov si uplatní nárok. V takomto prípade by účastníkovi, ktorý nebol povinný splatiť dlh podľa rozhodnutia súdu alebo dohody o vyporiadaní BSM, vznikol len nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči druhému z účastníkov, ktorý by si musel uplatniť v súdnom konaní. Takýto nárok má však aj ten z manželov, ktorým zaniklo bezpodielové spoluvlastníctvo, ktorý by sám zaplatil spoločný dlh, pretože plnil sám z prostriedkov nespádajúcich do BSM za druhého z manželov, ktorým zaniklo bezpodielové spoluvlastníctvo. Vo vzťahu k námietke žalovanej v 1. rade o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie mal za to, že zo strany pôvodného veriteľa boli dodržané ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách, keď žalobca preukázal, že jeho

právny predchodca splnil obidve zákonné podmienky, a síce doručenie výzvy a uplynutie 90-dňovej lehoty. Z predloženého Oznamenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 27. 05. 2015 mal preukázané, že jeho obsahom bola aj výzva žalovanej v 1. rade na zaplatenie pohľadávky vo výške 46640,23 eura do 15 dní. Žalobca ako dôkaz predložil tiež List zo dňa 02.03.2015 - Posledná výzva na zaplatenie omeškaných splátok úveru a fotokópiu doručení od zásielok, ktorými sa doručovali posledné výzvy na zaplatenie omeškaných splátok úveru žalovanému v 1. a 2. rade. Žalovaná v 1. rade a žalovaný v 2. rade si zásielku (List zo dňa 02. 03. 2015 - Posledná výzva na zaplatenie omeškaných splátok úveru) v odbernej lehote neprevzali. Zásielky sa vrátili právnemu predchodcovi žalobcu, ako neprevzaté v odbernej lehote. Ďalej sa zaoberal námietkou žalovaného v 2. rade ohľadne neprijateľnosti zmluvných podmienok právneho predchodcu žalovaného a dôvodil, že žalovaný v 2. rade neuviedol, ktorú podmienku Úverovej zmluvy alebo Všeobecných obchodných podmienok považuje za neprijateľnú vo vzťahu k uplatnenej pohľadávke žalobcu, preskúmal relevantné ustanovenia predložených listín a nedospel k záveru o neprijateľnosti žiadnej z ich ustanovení. Námietku žalovaného v 2. rade o neoznámení zmeny obchodných podmienok posúdil tiež ako neopodstatnenú, keďže zistil, že obchodné podmienky sa v priebehu zmluvného vzťahu nemenili. Námietke žalovaného v 2. rade o neplatnosti všeobecných obchodných podmienok z dôvodu absencie jeho podpisu s poukazom na ust. § 23a Zákona o ochrane spotrebiteľa považoval rovnako za neopodstatnenú a konštatoval, že Zákon o ochrane spotrebiteľa nikdy neobsahoval ustanovenie § 23a a zároveň žalovaní v Článku III. bod 2. vyhlásili, že sa so všeobecnými obchodnými podmienkami ako súčasťou Úverovej zmluvy oboznámili. Tento článok je v zmluve inkorporovaný takým spôsobom (rovnakou veľkosťou a druhom písma ako ostatné znenie), že nevyhodnotil toto znenie ako neplatné. Pokiaľ ide o námietku premlčania vznesenú žalovanými, dospel k záveru, že nárok žalobcu je čiastočne premlčaný. Poslednú splátku úveru realizovali žalovaní dňa 20. 02. 2014 vo výške 8,87 eura. Následne bol úver mimoriadne zosplatený ku dňu 26. 05. 2015. Keďže žaloba bola podaná dňa 28. 05. 2018, t.j. posledný deň trojročnej premlčacej lehoty, vyhodnotil tieto okolnosti tak, že jednotlivé splátky úveru podľa Úverovej zmluvy do dňa zosplatenia úveru podliehali premlčaniu samostatne v trojročnej premlčacej dobe. Na základe dôkazov v spise vypočítal, že išlo o 16 splátok od 20. 02. 2014 do 20. 05. 2015 vo výške 246,49 eura, t. j. spolu 3943,84 eura. Keďže si však žalobca uplatňoval v konaní iba istinu bez príslušenstva, zohľadnil z týchto 16 splátok iba istinu, ktorá predstavovala sumu 1371,20 eura (suma 2572,64 eura predstavovala úrok; suma poslednej splátky vo výške 8,87 eura bola vo výpočte zohľadnená). V tejto časti žalobu ako nedôvodnú zamietol vrátane úroku z omeškania vo výške 5 % p. a. zo sumy 1371,20 eura od 27. 05. 2015 do zaplatenia. Nestotožnil sa s argumentáciou žalovaných o premlčaní celého žalovaného nároku, keďže mal za to, že veriteľ môže svoje právo podľa § 565 OZ na zosplatenie pohľadávky uplatniť kedykoľvek počas trvania zmluvného vzťahu, avšak vystavuje sa riziku premlčania jednotlivých splátok. Po zosplatení potom plynie štandardná premlčacia doba, v ktorej žalobca svoj nárok na súde uplatnil. Vo vzťahu k zvyšku uplatneného nároku (po zohľadnení čiastočného späťvzatia a zamietajúcej časti) mal za to, že tento je dôvodný a preukázaný a žalobe v tejto časti vyhovel. Žalobcovi priznal aj úrok z omeškania, na ktorý má žalobca nárok, a to vo výške, ktorý nie je v rozpore so zákonným úrokom, pokiaľ bol medzi stranami dohodnutý, keďže v zmysle právnych predpisov účinných ku dňu omeškania žalovaných prevyšovala zákonná úroková sadzba uplatnených 5 % p. a.

5. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a 2, § 256 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal proti žalovaným nárok na náhradu trov konania v rozsahu 93,66 %, keďže bol úspešný v rozsahu sumy 41865,60 eura (čo sa týka sumy 17185,42 eura, mal za to, že žalobca nezavinil zastavenie konania, keďže k späťvzatiu pristúpil žalobca v dôsledku úhrady časti žalovanej sumy po začatí konania v rámci dražby), čo predstavuje 96,83 % a neúspešný bol v rozsahu sumy 1371,20 eura, čo predstavuje 3,17 %.

6. Rozsudok súdu prvej inštancie napadla v jeho vyhovujúcom výroku (II.) a vo výroku o trovách konania (IV.) v zákonnej lehote odvolaním žalovaná v 1. rade, domáhajúc sa jeho zrušenia v týchto častiach a vrátenia vecí súdi prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolanie oprela o odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a), b), d) a h) CSP. Tvrdila, že nemôže byť zaviazaná na úhradu dlžnej sumy spoločne a nerozdielne spolu so žalovaným v 2. rade, pretože rozsudkom Okresného súdu Nitra č. k. 16Pc/18/2016 bolo zrušené ich BSM. Namietala aktívnu legitimáciu žalobcu, pretože neboli splnené predpoklady stanovené v ust. § 92 ods. 2 zák. o bankách, pretože nebolo preukázané doručenie zásielok o zosplatení úveru. K namietanému nároku o náhrade trov konania uviedla, že zo žalobcom uplatňovanej sumy 43236,80 eura mu bola priznaná suma 24680,18 eura, teda bol úspešný v rozsahu

57,08 %. Tvrdila, že zastavenie konania zaviniť žalobca, pretože pri podaní žaloby zatajil začatie výkonu záložného práva.

7. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie i žalovaný v 2. rade, v ktorom sa priklonil k dôvodom odvolania žalovanej v 1. rade. Namietal, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s námietkou premlčania a zastal názor, že nárok žalobcu je premlčaný. Ďalej tvrdil, že žalovaná v 1. rade právnomu predchodcovi žalobcu ponúkla dlžné plnenie, ale ten ho neprijal, teda v zmysle § 520 OZ nemohlo dôjsť k ich omeškaniu so splnením dlhu. Uviedol, že veriteľ dal ich dom do dražby a roky sa čakalo na kupcu, len aby sa navyšovali úroky, ich nehnuteľnosť bola podhodnotená a predaná pod cenu. Z uvedených dôvodov mal za to, že veriteľovi nie s nič dlžní.

8. Žalobca vo svojej replike k odvolaniam žalovaných uviedol, že súd prvej inštancie sa v napadnutom rozhodnutí riadne vysporiadal s ich odvolacími námietkami, konkrétne s námietkou týkajúcou sa solidárnosti záväzku z dôvodu zániku BSM medzi žalovanými. Stotožnil sa s tvrdením súdu prvej inštancie, že rozsudok, ktorým sa vyporiada BSM, nie je záväzný voči tretím osobám a nemá vplyv na zmenu v osobe dlžníka. K námietke jeho aktívnej legitímácie zvýraznil, že splnil všetky predpoklady stanovené v ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Dodal, že preukázal doručenie všetkých zákonom požadovaných listín doručenkami. Rozhodnutie o trovách konania označil za vecne správne, pretože výška trov bola riadne stanovená s prihliadnutím na okolnosti, ktoré nastali v priebehu konania. tvrdil, že celý jeho nárok nie je premlčaný, tak ako správne uzavrel súd prvej inštancie. poukázal na to, že žalovaný v 2. rade nepreukázal, že by bol niekedy ponúkal právnomu predchodcovi žalobcu akékoľvek plnenie, ktoré by odmietol veriteľ prijať. K námietkam žalovaného v 2. rade v súvislosti s dražbou uviedol, že tá nie je predmetom tohto konania, no výťažok z dražby bol riadne súdu oznámený a v konaní zohľadnený. Žiadal napadnuté rozhodnutie potvrdiť.

9. Žalovaný v 2. rade vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovanej v 1. rade zopakoval, že sa prikláňa k jej odvolaniu a zotrváva na obsahu svojho odvolania.

10. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie proti rozhodnutiu bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenými stranami (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP) po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolaní (§ 367 ods. 3 CSP) prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v ust. § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že odvolania žalovaných nie sú dôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v napadnutej vyhovujúcej časti a v časti trov konania, v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

11. Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Ustanovením § 387 ods. 2 CSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

13. V preskúmvanej veci z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa domáhal od žalovaných zaplataenia spoločne a nerozdielne sumy 43236,80 eura, úroku z omeškania vo výške 5% p. a. zo sumy 43236,80 eura od 27. 05. 2015 do zaplataenia a náhrady trov konania na tom skutkovom základe, že dňa 04. 03. 2011 bola medzi právnom predchodcom žalobcu Slovenskou sporiteľňou, a.s. žalovanými v zmysle § 497

a nasl. ObZ uzatvorená Zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalovaným poskytnutý splátkový úver vo výške 45000 eur, ktorý sa zaviazali splácať mesačnými splátkami od prvého čerpania do 30. 04. 2011 vo výške 179,37 eura k poslednému dňu kalendárneho mesiaca a od 20. 05. 2011 vo výške 246,49 eura k 20. dňu kalendárneho mesiaca, počnúc dňom 20. 05. 2011. Ďalej sa Slovenská sporiteľňa so žalovanými dohodla na poplatku za správu úveru vo výške 3,49 eura mesačne. Konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na deň 20. 02. 2039. Žalovaní svoju pohľadávku riadne a včas neuhradili, preto Slovenská sporiteľňa niekoľkokrát vyzvala žalovaných na uhradenie dlžnej sumy, listom zo dňa 02. 03. 2015 zaslala poslednú výzvu na zaplatenie omeškaných splátok. Pre nesplácanie pohľadávky im bolo listom zo dňa 27. 05. 2015 oznámené Vyhlásenie o mimoriadnej splatnosti, v liste boli žalovaní vyzvaní na zaplatenie dlžnej sumy vo výške 46640,23 eura spolu s úrokom z omeškania 5 % p. a. V žalobe uviedol, že Zmluvou č. XXXX/XXXX/CE o postúpení pohľadávok zo dňa 21. 10. 2016 Slovenská sporiteľňa postúpila pohľadávku z Úverovej zmluvy voči žalovaným na žalobcu a postúpenie pohľadávky bolo žalovaným v 1. a 2. rade oznámené listom Slovenskej sporiteľne zo dňa 07. 11. 2016. Celková výška postúpenej pohľadávky vyčíslenej ku dňu 19. 10. 2016 bola v sume 52642,14 eura, ktorá pozostávala z istiny vo výške 43236,80 eura, riadneho úroku vo výške 3202,96 eura, zmluvných úrokov z omeškania vo výške 125,47 eura, zákonných úrokov z omeškania vo výške 6001,91 eura a poplatkov vo výške 75 eur. napadnutým uznesením súd prvej inštancie konanie v časti žalovanej sumy 17185,42 eura a v časti úrokov z omeškania zo sumy 17185,42 eura vo výške 5 % p. a. od 19. 12. 2018 do zaplatenia zastavil, zároveň žalovaným uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu vo výške 24680,18 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % p. a. zo sumy 41865,60 eura od 27. 05. 2015 do 18. 12. 2018 a s úrokom z omeškania vo výške 5 % p. a. zo sumy 24680,18 eura od 19. 12. 2018 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal voči žalovaným nárok na náhradu trov konania v rozsahu 93,66 %. Predmetom odvolacieho konania je vyhovujúci výrok rozhodnutia a výrok o trovách konania. Odvolaním nenapadnuté výroky rozsudku (výroky I., III.) nadobudli pre absenciu odvolania právoplatnosť.

14. Odvolací súd považuje za potrebné vyjadriť sa k odvolacím námietkam žalovanej v 1. rade, konkrétne k ust. § 365 ods. 1 písm. a) CSP, že neboli splnené procesné podmienky. Procesné podmienky sú také vlastnosti súdu a subjektov civilného konania, ktoré musia byť splnené na to, aby sa dosiahol cieľ súdneho konania, vyplývajúci zo základných ustanovení Civilného sporového poriadku (napr. nedostatok procesnej subjektivity). Na procesné podmienky konania súd prihliada kedykoľvek počas konania. Namietala aj vadu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv a nie hmotnoprávných nárokov strán. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ak sa spor na základe prihliadnutia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu. Podľa čl. 46 Ústavy SR sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl. 48 Ústavy SR má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Ďalej namietala rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, kedy sa jedná o iné vady, ktoré mohli mať vplyv na výrok rozhodnutia. K uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, čo znamená, že vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávneho vyložil.

15. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné

skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

16. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (ďalej len ústavy), každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanoveným zákonom na inom orgáne SR.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne aj o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

18. Obsah práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94). K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto (každý) domáha svojho práva na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktorý je v rozpore so zákonom (porovnaj III. ÚS 7/2008).

19. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu vyplýva aj z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď o zdôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, Séria A, č. 303-A, str. 12), § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, Séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

20. Ústavný súd podľa konštantnej judikatúry (IV. ÚS 115/2003, III. ÚS 209/2004) tiež vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 6 ods. 1 dohovoru), je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.

21. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Účelom odôvodnenia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia; zároveň je aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia. Citované ust. § 220 CSP dáva súdom dostatočný návod na to, aké má byť odôvodnenie rozhodnutia. V prípade, ak súd pri odôvodňovaní rozhodnutia nepostupuje uvedeným spôsobom, ktorý záväzne určuje citované ustanovenie, ide o nedostatky odôvodnenia, ktoré zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia.

22. Odvolací súd po prejednaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, správne zistil skutkový stav, vec správne posúdil po právnej stránke, preto napadnutý rozsudok ako vecne správny v jeho vyhovujúcej časti a v časti týkajúcej sa trov konania potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP). V týchto častiach sa odvolací súd plne stotožňuje s dôvodmi súdu prvej inštancie uvedenými v napadnutom rozsudku, na tieto poukazuje ako na správne, a preto ich nebude opakovať (§ 387 ods. 2 CSP). Na potvrdenie správnosti záverov súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vyčerpávajúce, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad, z ktorých vyvodil svoje právne závery a tieto i primerane vysvetlil.

Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalovaní sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňujú neznamená, že jeho zdôvodnenie nezodpovedá požiadavkám, ktoré na túto časť rozhodnutia kladie vyššie citované zákonné ustanovenie. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel.

23. Odvolací súd pri prejednávaní veci dospel k záveru, že žalovanými namietané odvolacie dôvody nie sú naplnené. Po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia rozsudku odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle 220 ods. 2 CSP. Ako už bolo uvedené, prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanom spore, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný spor a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Učinené zistenia súdu prvej inštancie majú vecné i logické zakotvenie vo vykonaných dôkazoch a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou, pri súčasnom zohľadnení ochrany subjektívneho práva oboch sporových strán, ich rovnosti v uplatnení práv, ochrany ich oprávnenej dôvery v právo, ako i predvídateľnosti súdneho rozhodnutia. Napadnutému rozhodnutiu nemožno vytknúť ani nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplývajú, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193, § 194 a § 205 CSP, alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia, alebo že by použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Nebola zistená ani jedna vada namietaná žalovanými v odvolaní.

24. Na tomto mieste odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru, že zmluva medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými má povahu spotrebiteľskej zmluvy. Predmetná skutočnosť nebola v konaní ani sporná. V tomto smere odvolací súd v plnom rozsahu poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku v tomto smere (bod 63. napadnutého rozsudku).

25. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď sa v prvom rade zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, teda či žalobca je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana sporu subjektom práva a strana na opačnej procesnej strane je subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom sporu, sa v civilnom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť stranou, resp. účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 192/2004). Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru o existencii aktívnej legitímácie na strane žalobcu, ktorý v konaní predložil nasledujúce listiny - Zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu Slovenská sporiteľňa, a. s. a žalovanými spolu s Obchodnými podmienkami Slovenskej sporiteľne pre poskytovanie Úverov a Povoľených prečerpaní Privátnym klientom a MIKRO podnikateľom, Všeobecné obchodné podmienky, Sadzobník poplatkov a náhrad Slovenskej sporiteľne, a.s., Produktové obchodné podmienky pre hypotekárne a splátkové úvery Slovenskej sporiteľne, a. s., Zmluva o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE zo dňa 21. 10. 2016 spolu s prílohou, Oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 07. 11. 2016, Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 27.05.2015 s doručenkami.

26. Podľa § 525 ods. 1 OZ, postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia.

27. Podľa § 525 ods. 1, 2 OZ, postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcoví. Ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

28. Podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

29. Z ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Dôvodová správa k tomuto ustanoveniu (pôvodne išlo o § 92 ods. 7) doslova uvádza: „v ods. 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu a to aj osobe, ktorá nie je bankou“. Banka je v prípade porušenia zmluvnej povinnosti dlžníka splácať úver riadne a včas oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru po doručení výzvy dlžníkovi, za podmienok stanovených v Zákone o bankách alebo v zmluve o úvere, prípadne od nej odstúpiť v súlade so všeobecnými obchodnými podmienkami. Rozborom ust. § 92 ods. 8 bankového zákona treba dospieť k tomu, že celkom jednoznačne definuje podmienky, za akých možno, resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke buď inej banke alebo subjektu, ktorý nie je bankou. Prvá veta ustanovenia definuje dve takéto podmienky, z ktorých prvou je písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nesplácanej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil a druhou nepretržite viac, než 90 dní trvajúcim omeškaním klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku, zodpovedajúceho pohľadávke banky. Druhá veta potom obsahuje úpravu situácie, v ktorej (napriek splneniu podmienok postúpenia) banka uplatniť právo pohľadávku postúpiť nebude môcť a to vtedy, ak klient ešte pred postúpením svoj omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu, vrátane jeho príslušenstva splní; okrem nej ale tiež prípad, v ktorom práve zmienené obmedzenie banky existovať nebude - vtedy, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku zákonom trval kvalifikovaný čas presahujúci jeden rok (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/26/2017). Súd prvej inštancie bol toho názoru, že žalobca predloženými listinnými dôkazmi žalobca splnil zákonné podmienky postúpenia pohľadávok v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách, teda v konaní uplatnenú nadobudol pre splnenie zákonných podmienok na jej platné postúpenie, teda vyzval žalovaných na zaplatenie dlhu a žalovaní boli v omeškaní minimálne 90 dní so splácaním dlhu po výzve. Žalobca Oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 27. 05. 2015 preukázal, že jeho obsahom bola aj výzva žalovaným na zaplatenie pohľadávky vo výške 46640,23 eura do 15 dní. Odvolací súd zvyrazňuje, že podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách je nutné, aby výzva bola písomná a veriteľ sa musí aspoň pokúsiť o jej zaslanie dlžníkovi na jeho poslednú známu adresu, čo nesporne žalobca v konaní preukázal, žalovaná si preukázateľne oznámenie o mimoriadnej splatnosti zo dňa 27. 05. 2015 prevzala a žalovanému v 2. rade bola doručovaná, ale ju neprevzal v odbernej lehote. Súd prvej inštancie správne poukázal na znenie bodu 10.3 Všeobecných obchodných podmienok právneho predchodcu žalobcu, platí, že: „Pri doručovaní písomností v poštovom styku sa zásielka považuje za doručení v tuzemsku tretí deň po jej odoslaní a v cudzine siedmy deň po jej odoslaní, a to aj vtedy, ak sa adresát o tejto skutočnosti nedozvie, alebo sa zásielka vráti ako nedoručená. Pokiaľ nie je dohodnuté inak, banka zasiela písomnosti v poštovom styku vo forme obvyčajnej listovej zásielky.“ Je zrejmé, že medzi zmluvnými stranami bolo dojednané doručenie poštovej zásielky s následkom fikcie doručenia. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca sa pokúsil doručiť výzvu v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, navyše aj keď by si ju žalovaní neprevzali, uplatnila by sa následne fikcia doručenia. Je teda

zrejme, že právny predchodca žalobcu v súlade s ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách platne postúpil svoju pohľadávku na žalobcu po uplynutí 90 dní, konkrétne dňa 21. 10. 2016.

30. Ďalej žalovaná v 2. rade v odvolaní namietala, že nemôže byť zaviazaná na úhradu dlžnej sumy spoločne a nerozdielne spolu so žalovaným v 2. rade, pretože rozsudkom Okresného súdu Nitra č. k. 16Pc/18/2016 bolo zrušené ich BSM. Uvedené namietala už pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s námietkou žalovanej v 2. rade správne vysporiadal, keď rezultoval, že rozsudok, ktorým dôjde k vyporiadaniu BSM nemá voči tretím osobám právnu relevanciu, teda nemá vplyv na zmenu v osobe dlžníka, veriteľ sa môže požadovať splnenie záväzku podľa zmluvy od ktoréhokoľvek dlžníka, v konkrétnom prípade od jedného z bývalých manželov. Splnením dlhu jedným z manželov po zániku manželstva a BSM by tomuto manželovi len vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči druhému bývalému manželovi a musel by si ho uplatniť v súdnom konaní.

31. Žalovaný v 2. rade namietal nevysporiadanie sa s námietkou premlčania súdom prvej inštancie. K uvedenému odvolací súd v plnom rozsahu poukazuje riadne a správne odôvodnenie súdu prvej inštancie, ktorý sa v plnom rozsahu vysporiadal s námietkou premlčania vzneseniu žalovaným v 2. rade v bode 68. odôvodnenia a odvolací súd naň v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP v plnom rozsahu poukazuje.

32. Podľa § 100 ods. 2 OZ, premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremičujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

33. Podľa § 101 ods. 1 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

34. Podľa § 103 OZ, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

35. I keď vychádzajúc z platnej právnej úpravy dlžník je v zásade povinný plniť celý dlh jednorazovo, dohodou dlžníka a veriteľa alebo rozhodnutím súdu môže byť založené i plnenie dlhu v splátkach. Pri splnení v splátkach ide vlastne o dvojakú dobu splatnosti, keďže jednak je stanovená doba plnenia (splatnosti) jednotlivých splátok a súčasne je určená i splatnosť celej pohľadávky. Ak dlžník plnil v splátkach, nezaplatenie jednej alebo viacerých splátok v čase ich splatnosti nespôsobuje bez ďalšieho splatnosť celého dlhu. Každá zo splátok totiž predstavuje samostatný dlh, ktorý veriteľ môže samostatne uplatňovať na súde. Súčasťou podmienok splatnosti jednotlivých splátok môže byť i určenie, že pre nesplnenie niektorej splátky je veriteľ oprávnený žiadať celý zvyšok pohľadávky naraz (§ 565 OZ). Ide tu tak o podmienenú výhodu splácať dlh v splátkach, ktorá spočíva v tom, že dlžník dodrží splátky. Ak dlžník nedodrží dohodu o včasnom splnení dohodnutých splátok alebo súdne rozhodnutie o povolení splátok, stráca výhodu splátok za predpokladu, že veriteľ požiadala o zaplatenie celej pohľadávky, resp. nezaplateného zvyšku pohľadávky naraz. Uplatnenie práva na zaplatenie celej pohľadávky je v právomoci veriteľa, ktorý toto právo môže, ale nemusí uplatniť. Stratu výhody splátok musí veriteľ dlžníkovi oznámiť, prípadne i uplatniť na súde podaním žaloby. Splatnosť celej pohľadávky tak nenastala priamo zo zákona, ale záleží na veriteľovi, či toto právo uplatní, teda či vyzve dlžníka na zaplatenie celého zvyšku dlhu. Toto svoje právo požadovať zaplatenie celej pohľadávky z dôvodu straty výhody splátok je časovo obmedzené tak, že veriteľ ho môže použiť najneskôr do splatnosti najbližšej ďalšej splátky. Ust. § 565 OZ o strate výhody splátok je modifikované vo vzťahu k plneniu zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach od 01. 11. 2008, kedy nadobudol účinnosť zák. č. 379/2008 Z. z. tak, že veriteľ je v prípade nesplnenia niektorej splátky oprávnený požadovať od dlžníka zaplatenie celého zvyšku pohľadávky najskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Pokiaľ ide o premlčanie splátok platí, že premlčacia doba tu začína plynúť osobitne vo vzťahu ku každej splátke odo dňa jej splatnosti a premlčacia doba ohľadne celej pohľadávky v prípade straty výhody splátok začína plynúť odo dňa splatnosti nezaplatennej splátky.

36. Vo svetle uvedeného právneho výkladu je správny ten právny záver, že nárok žalobcu je čiastočne premlčaný. Poslednú splátku úveru realizovali žalovaní dňa 20. 02. 2014 vo výške 8,87 eura. Následne bol úver mimoriadne zosplatený ku dňu 26. 05. 2015. Keďže žaloba bola podaná dňa 28. 05. 2018, t.j. posledný deň trojročnej premlčacej lehoty, jednotlivé splátky úveru podľa úverovej zmluvy do dňa

zosplatnenia úveru podliehali premlčaniu samostatne v trojročnej premlčacej dobe. Konkrétne sa jednalo o 16 splátok od 20. 02. 2014 do 20. 05. 2015 vo výške 246,49 eura, t.j. spolu 3943,84 eura, ale žalobca si uplatňoval v konaní iba istinu bez príslušenstva, preto súd prvej inštancie správne zohľadnil z týchto 16 splátok iba istinu, ktorá predstavovala sumu 1371,20 eura. Súd prvej inštancie preto správne v tejto časti žalobu ako nedôvodnú zamietol vrátane úroku z omeškania vo výške 5 % p. a. zo sumy 1371,20 eura od 27. 05. 2015 do zaplatenia.

37. Žalovaný v 2. rade ďalej vo svojom odvolaní namietal, že žalovaná v 1. rade právnomu predchodcovi žalobcu ponúkla dlžné plnenie, ale ten ho neprijal, teda v zmysle § 520 OZ nemohlo dôjsť k ich omeškaniu so splnením dlhu. K uvedeným tvrdeniam ale nedoložil žiadne dôkazy.

38. Podľa ustálenej právnej teórie súdnej praxe je sporové konanie ovládané prejednávacou zásadou, v zmysle ktorej tvrdiť skutočnosti a navrhovať na ich preukázanie dôkazy je vecou strán sporu. Teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením dvoch bremien. Ide o bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu privodiť jeho úspech v spore a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať (§ 132 ods. 1 CSP). Predmetné ustanovenie stanovuje aj dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, t. j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Zásadne na stranách sporu leží iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Totožné následky postihujú tú stranu sporu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany sporu. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany sporu nie je preukázané v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu sporu nepriaznivé rozhodnutie. Posudzujúc povinnosť dôkazného bremena žalovaného v 2. rade v predmetnom konaní, ktoré je konaním sporovým, v ktorom platí prejednávací zásada, žalovaný v 2. rade nijako nepreukázal, že by žalovaná v 1. rade chcela svoj dlh žalobcovi splatiť, avšak ten ho neprijal, preto toto tvrdenie odvolací súd považoval za nedôvodné a nepreukázané. Námietky žalovaného v 2. rade vzťahujúce sa k cene nehnuteľnosti vydraženej nehnuteľnosti, ku ktorej bol viazaný úver uvádza, že uvedené žalovaný mal a mohol namietat' v rámci dražobného procesu, čo rovnako neučinil, resp. nepreukázal, že by napádal priebeh a výsledok samotnej dražby.

39. Vo svetle všetkých uvedených skutočností súd prvej inštancie správne žalovaným uložil, po zohľadnení čiastočného späťvzatia a zamietajúcej časti, povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu vo výške 24680,18 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % p. a. zo sumy 41865,60 eura od 27. 05. 2015 do 18. 12. 2018 a s úrokom z omeškania vo výške 5 % p. a. zo sumy 24680,18 eura od 19. 12. 2018 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Odvolací súd dodáva, že súd prvej inštancie rozhodol správne i o úrokoch z omeškania.

40. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že i rozhodnutie o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie je správne v zmysle ust. § 255 ods. 1, 2, § 256 ods. 1 CSP, pretože žalobca bol v konaní úspešný v rozsahu sumy 41865,60 eura /17185,42 + 24680,18/, pretože v časti týkajúcej sa sumy 17185,42 eura žalobca nezavinil zastavenie konania, pretože k späťvzatiu pristúpil v dôsledku úhrady časti žalovanej sumy po začatí konania v rámci dražby), čo predstavuje 96,83 %. Neúspech žalobcu bol v rozsahu sumy 1371,20 eura, čo predstavuje 3,17 %, preto čistý úspech žalobcu v konaní pred súdom prvej inštancie bol 93,66 % /96,83 % - 3,17 %/. Preto aj v tejto časti odvolací súd napadnuté rozhodnutie potvrdil.

41. Z vyššie uvedených dôvodov sú odvolacie námietky žalobcu nedôvodné a nespôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozsudku súdu prvej inštancie, a preto odvolací súd rozsudok, ako vecne správny v napadnutých častiach podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

42. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol v zmysle ust. § 396 ods. 1 CSP, v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O nároku na náhradu trov konania rozhodne bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 1 CSP) a o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).